

ВИНС ФЛИН

РОДЕН ДА ОЦЕЛЯВА

Vince Flynn, Kyle Mills

The Survivor

Copyright © 2015 by Cloak & Dagger Press, Inc.

© Марин Загорчев, превод от английски език

© Димитър Стоянов-Димó, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN 978-954-389-374-4

Изданията на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

ВИНС
ФЛИН

КАЙЛ МИЛС

РОДЕН
ДА ОЩЕЛЯВА

ЕРА

*На Винс Флин,
човека, който докосна живота
на толкова много хора*

ПРЕДИСТОРИЯ

***Истанбул,
Турция***

Скот Колман отместе очи от цветния монитор и погледна надясно. Микробусът изглеждаше като играчка по американските стандарти – задната му част едва побираше един човек и екипировката за следене. Още по-тясна беше предната седалка, където Джо Маслик бе свил 110-килограмовото си тяло зад кормилото. По предното стъкло ръсеха дъждовни капки и замъгляваха гледката към долепените една до друга стари къщи и уличките, толкова тесни, че за да минеш, трябваше да качиш две гуми на тротоара.

След няколко дни обикаляне из града, където за културно шофиране можеше да се смята, ако закачиш по-малко от трима души на седмица, вече се бяха примирили с невъзможността да следят мишената, движеща се пеша, и се местеха от едно забранено за паркиране място на друго, опитвайки се да уловят максимално добър сигнал. А това бе немалко постижение в град, строен почти изцяло от камък.

– Как си, Джо?

– Добре.

Лъжа, разбира се. Но очаквана.

В действителност бившият боец от подразделение „Делта“ наскоро бе ранен при засада в Кабул, при която доста афганистански полицаи бяха изгубили живота си, а Мич Рап бе попаднал твърде близо до заложен от самия него взрив и се беше принудил да действа в съюз с Луи Голд – наемния убиец, ликвидирал семейството му.

Маслик трябваше да ходи на рехабилитация за рамото, но сам настоя да го включат в тази операция. Да уреди идването си се оказа трудна задача. Лекарите се опасяваха от трайни нервни увреждания, но в някои случаи е по-добре човек да се върне на седлото възможно по-скоро – преди съмнението да се загнезди в него.

– Радвам се, че си прекарваш добре. Засега всичко изглежда нормално. Целта се движи на север по доста широка улица. Можем да останем известно време така, но бъди готов да потеглиш.

– Добре.

Едносричните отговори на Маслик нямаха общо със силната болка в ръката, която той със сигурност изпитваше. Маслик по принцип избягваше да съчетава повече от две-три думи освен при абсолютна необходимост.

Колман отново насочи вниманието си към монитора, закрепен за стената на микробуса. Картината се люлееше силно в такт с дамската чантичка, в която беше скрита камерата. Небе. Бездомни котки, излежаващи се върху контейнер за боклук. Дебели глезени, издути над чифт елегантни обувки „Хъш Пъпис“.

Краката принадлежаха на Биби Кинкейд, пълничка жена с прошарена коса – нетипичен служител на подразделението им, а именно Отряда за разрушение и спасяване към Военноморските тюлени. През по-голямата част от съзнателния си живот бе работила като експерт по следене и наблюдение на ФБР благодарение на две свои природни дадености. Безличните ѝ черти, безформената фигура и леко приведената стойка я правеха незабележима като противопожарен кран на улицата. Но по-важното бе, че имаше фотографска памет.

Това е етикет, който лесно лепваме на хора, запомнящи добре, но Биби беше истински феномен. Безотказната ѝ памет дори бе станала причина за ранното ѝ пенсиониране по настояване на психолозите от ФБР. Колкото повече остаряваше, толкова по-трудно успяваше да разграничи неща, случили се вчера, от събития

преди години, дори десетилетия. За нея всички спомени бяха еднакво ясни. Във ФБР може да не я искаха вече, но Мич Рап ѝ беше позвънил по телефона още докато разчистваше бюрото си в старата служба.

Колман трябваше да признае, че малко се бе подразнил, когато жена, напомняща на майка му, се появи на вратата му, за да благодари не само за назначението, а и за благоприятния ефект, който то щяло да има за душевното ѝ здраве. Както обикновено обаче, Рап се оказа прав. Биби беше истинско съкровище.

Колман погледна втори екран, на който се виждаше сателитен изглед от Истанбул с една-единствена синя точка, показваща местоположението на Биби. Тя изведнъж свърна вляво и тръгна по някакво стълбище надолу към крайбрежната улица.

– Хайде, Джо. Зави на изток и ще я изгубим. Можем ли да се приближим?

– Мамчето много припка – измърмори Маслик.

Въпреки раздражението, че пак ще трябва да се набута в трафика, в гласа му прозвуча неохотно уважение.

Микробусът потегли и Колман се усмихна. Хората му до един бяха бивши служители от подразделението на тюлените, „Делта“ и разузнаването на Морската пехота. С подходящия модел ластични чорапогачи обаче Биби можеше да сложи всичките в задния си джоб.

Той подпря с крак свръхмодерната електронна екипировка, за да не се размести, докато микробусът се изкачва по мократа стръмна улица. На монитора камерата на Биби се отърка за момент в мъжа, когото следяха. Той не изглеждаше кой знае какво: среден на ръст, с леко азиатски черти и не особено хубав костюм, с който се беше загърнал плътно заради дъжда. В действителност обаче Василий Жутов беше най-високопоставеният двоен агент на ЦРУ в руската Служба за външно разузнаване. С псевдоним Седящия бизон, той бе сред най-дълбоко законспирираните и трудно вербувани шпиони на Управлението.

Проблемът беше, че никой не беше сигурен дали ролята му е все още тайна. Нещо по-лошо – имаше опасност да бъде разкрит не само *той*, а на практика всеки агент на ЦРУ от последния четвърт век. Екипи като този на Колман работеха по цялото земно кълбо – разположени твърде нарядко, за да имат нещо повече от догадки относно това, кой би могъл да бъде поставен на мушка.

И всичко това заради един човек – покойния Джоузеф Рикман, или „Рик“.

Рикман беше работил в Джелалабад осем години и ръководеше до голяма степен операциите на ЦРУ във войната в Афганистан. Говореше се, че имал коефициент на интелигентност двеста, и като съдеше от срещите си с него, Колман нямаше основания да се съмнява в това.

С течение на годините през ръцете на Рикман бяха минали близо милиард долара – за купуване на оръжие, подкупи на местни политици и бог знае още какво. Рик познаваше на практика всеки важен играч в страната и имаше невероятната способност да следи сложните сили, раздиращи региона. Ако го попиташ за икономическите ефекти от търговията с хероин върху военния конфликт, можеше да ти изнесе лекция като харвардски професор. Със същата компетентност бе в състояние да говори и за някой дребен семеен спор между никому неизвестни планински селца. Единственият в Управлението, който можеше да се надява да разбере какво става в главата на този тип, беше Айрини Кенеди, а тя имаше прекалено много други задължения, за да се занимава с него.

За съжаление къщата от карти, която Рикман бе построил, се беше срутила миналия месец, когато той напълно полудя. Дали заради напрежението в работата, семейни проблеми, или просто от хаоса и безизходицата в Афганистан, никой не знаеше. Знаеха само, че Рик е влязъл в заговор с генерал Ахтар Дурани от пакистанската разузнавателна служба ИСИ да предаде ЦРУ и доскорошните си бойни другари.

Рикман бе убил телохранителите си и симулирал собственото си отвлечане. Стигна дори дотам, че да пусне потресаващ видеозапис, на който се виждаше как го изтезават двама мъже, представящи се за ислямски екстремисти. Това подейства като бомба в цялата система на американските разузнавателни служби. При този невероятен интелект и десетилетен опит в ЦРУ никой не знаеше каква информация му е известна и каква част от нея ще издаде, когато бъде подложен на мъчения. Настъпи паника и многобройни агенти под прикритие започнаха да искат изтегляне от терен, да търсят политическо убежище в американските посолства или по принцип да привличат нежелано внимание върху шпионската мрежа на САЩ.

По време на мнимия разпит Рикман изпелтечи няколко имена, но най-вече едно причини вълна от паника в Лангли. Седящия бизон. Русия не беше в полето на действие на Рик и самоличността на този агент се пазеше в най-дълбока тайна от ЦРУ. Дали беше фалшива тривога? Просто две незначещи нищо думи, които е дочул случайно и феноменалният му мозък е запомнил? Или наистина му бе попаднала информация, с която да компрометира руснака?

Жутов зави наляво в един сокак и Биби изостана малко. Истанбулските улици по принцип гъмжаха от хора по това време на деня, но бяха навлезли в квартал с порутени, необитавани къщи. Доколкото се виждаше на трептящата картина от камерата, на улицата имаше само двама-трима души.

– Джо – каза Колман, – гледаш ли картата? Той зави на север. Можем ли да го изпреварим?

– Може би. Много движение – измърмори Маслик, като се качи на тротоара, за да заобиколи един камион за доставки.

– Биби, идваме – каза Колман в микрофона, закачен на яката му. – Подмини тази уличка и мини по следващата. Излизат на един и същи площад.

– Разбрано.

Парите бяха добри, но Колман се питаше колко още ще го прашат на задачи за следене, които все повече му се струваха губене на време. Рикман и Дурани бяха мъртви и това би трябвало да сложи край на проблема. От друга страна, не трябваше да подценяват способността на Рик да планира с петнайсет хода напред. Всички в Управлението бяха убедени, че е изтекла и друга секретна информация, а не само онази от видеото, което Рикман бе публикувал в интернет. Кенеди имаше и още едно опасение. Страхуваше се, че Рик може да е измислил план да продължи личната си вендета срещу ЦРУ от гроба. На Колман му се струваше излишна параноя, но все пак той бе един прост войник. По-добре да остави стратегическите решения на Кенеди и Рап. Това им се удаваше.

– Скот – каза Биби по радиостанцията. – Виждаш ли това?

Клатещата се картина, с която Колман бе свикнал, се стабилизира и на екрана се видя мъж с кожено яке и дънки. Тъкмо палеше цигара и с нищо не се различаваха от всички други милиони турци, живеещи в града.

– Виждала съм го вече – каза Биби. – Преди два дни. Беше с количка на пазарската улица. Излезе от един магазин и вървя след субекта шест и половина пресечки, преди да завие.

Колман изпсува тихо. Мъжът тръгна небрежно по улицката, където бе свърнал руснакът. Обикновено в такъв случай Колман би попитал дали е сигурна, но нямаше смисъл. Досега нямаше случай Биби да е сгрешила по отношение на нечие лице.

– Какво мислиш, Биби? Каква е вероятността да е съвпадение?

– Едно на милион.

– Добре. Продължи до следващата уличка и да видим дали този тип ще се смени с друг, когото ще разпознаеш.

– Отивам.

Колман се пресегна към кодирания сателитен телефон. Имаше смътно предчувствие. Рап нямаше да бъде доволен.